

Sprawa C-208/23**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

30 marca 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Corte suprema di cassazione (Włochy)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

22 marca 2023 r.

Strona wnosząca skargę kasacyjną:

AX

Przedmiot postępowania głównego

Skarga od wyroku Corte di appello di Roma (sądu apelacyjnego w Rzymie, Włochy) nakazującego przekazanie AX niemieckiemu organowi sądowemu w wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania (zwanego dalej „ENA”) wydanego przez Tribunale di Amburgo (sąd w Hamburgu, Niemcy). Zdaniem skarżącej, z uwagi na to, iż jest ona w ciąży i jest matką dziecka w wieku poniżej trzeciego roku życia, włoski organ sądowy nie powinien był zezwolić na jej przekazanie bez uprzedniego upewnienia się, poprzez uzyskanie dodatkowych informacji, że państwo wnioskujące zapewniło wszystkie niezbędne gwarancje w zakresie warunków pozbawienia wolności osoby, której dotyczy wnioski o przekazanie.

Przedmiot i podstawa prawna odesłania prejudycjalnego

Stawiane jest pytanie, czy z art. 1 ust. 1 i 2 oraz z art. 3 i 4 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW można wywieść obowiązek dla wykonującego nakaz organu sądowego polegający na odmowie lub, w każdym razie, odroczeniu przekazania kobiety w ciąży lub matki mieszkającej z małoletnimi dziećmi.

Następnie, w zależności od odpowiedzi udzielonej na pytanie pierwsze, wnosi się o wskazanie, czy wymienione powyżej artykuły decyzji ramowej są zgodne z art. 3, 4, 7, 24 i 35 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, również w świetle orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i tradycji konstytucyjnych wspólnych dla państw członkowskich.

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 1 ust. 2 i 3 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW w sprawie europejskiego nakazu aresztowania należy interpretować w ten sposób, że organ sądowy wykonujący nakaz powinien odmówić lub, w każdym razie, odroczyć przekazanie kobiety w ciąży lub matki mieszkającej z małoletnimi dziećmi?

2) [W] przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, czy art. 1 ust. 2 i 3 oraz art. 3 i 4 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW są zgodne z art. 3, 4, 7, 24 i 35 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, również w świetle orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i tradycji konstytucyjnych wspólnych dla państw członkowskich, w zakresie, w jakim nakazują one przekazanie kobiety w ciąży lub matki powodując zerwanie więzi z małoletnimi dziećmi, z którymi ona zamieszkuje, z pominięciem *best interest of the child* (najlepszego interesu dziecka)?

Przytoczone przepisy prawa Unii

Artykuły 3, 4, 7, 24 i 35 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”)

Artykuł 1 ust. 2 i 3 oraz art. 3 i 4 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW (zwanej dalej „decyzją ramową”)

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 maja 1989 r. w sprawie kobiet i dzieci w więzieniach

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2008 r. w sprawie szczególnej sytuacji kobiet w więzieniach oraz wpływu pobytu rodziców w więzieniu na życie społeczne i rodzinne

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie warunków panujących w zakładach karnych w UE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie 25. rocznicy przyjęcia Konwencji ONZ o prawach dziecka

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 października 2017 r. w sprawie systemów penitencjarnych i warunków panujących w zakładach karnych

Zalecenia Komitetu Ministrów Rady Europy, w tym następujące zalecenia: R(87)3 i R(2006)2 w sprawie europejskich reguł więziennych; R(2000)1469 w sprawie matek i niemowląt w więzieniach; R(2018)5 dotyczące dzieci rodziców osadzonych w zakładach karnych

Przywołanie przepisy prawa międzynarodowego

Artykuł 8 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej „EKPC”)

Artykuł 3 Konwencji ONZ o prawach dziecka.

Przywołane przepisy prawa krajowego

Legge del 22 aprile 2005, n. 69 - Disposizioni per conformare il diritto interno alla decisione quadro 2002/584/GAI del Consiglio, del 13 giugno 2002, relativa al mandato d’arresto europeo e alle procedure di consegna tra Stati membri [ustawa nr 69 z dnia 22 kwietnia 2005 r. – przepisy mające na celu dostosowanie prawa krajowego do decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (zwana dalej: „ustawą nr 69/2005”)]:

- w pierwotnym brzmieniu art. 18 lit. s) stanowił, że sąd apelacyjny musiał odmówić przekazania, jeżeli osobą, o której przekazanie wnioskowano, była kobieta w ciąży lub matka dzieci poniżej trzeciego roku życia, które razem z nią mieszkają, z wyjątkiem przypadków wyjątkowo poważnego zagrożenia;

- artykuł 2 w obecnym brzmieniu przewiduje, że wykonanie ENA nie może w żadnym wypadku wiązać się z naruszeniem naczelných zasad ustroju konstytucyjnego państwa włoskiego ani niezbywalnych praw człowieka uznanych przez Konstytucję, praw podstawowych i podstawowych zasad prawnych usankcjonowanych przez art. 6 TUE lub praw podstawowych gwarantowanych przez EKPC.

Decreto legislativo del 2 febbraio 2021, n. 10 - Disposizioni per il compiuto adeguamento della normativa nazionale alle disposizioni della decisione quadro 2002/584/GAI, relativa al mandato d’arresto europeo e alle procedure di consegna tra Stati membri, in attuazione della delega di cui all’articolo 6 della legge 4 ottobre 2019, n. 117 [dekret ustawodawczy nr 10 z dnia 2 lutego 2021 r. – przepisy mające na celu pełne dostosowanie regulacji krajowych do przepisów decyzji ramowej 2002/584/WSiSW w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, wydane na mocy upoważnienia udzielonego w art. 6 ustawy nr 117 z dnia 4 października 2019 r. (zwany dalej „dekretom ustawodawczym nr 10/2021”)]:

- artykuł 14 zastąpił treść art. 18 wyżej wskazanej ustawy nr 69/2005, usuwając wszystkie przyczyny obligatoryjnej odmowy przekazania nieprzewidziane również w decyzji ramowej.

Aktualnie obowiązująca treść przewiduje zatem, że „sąd apelacyjny odmawia przekazania w następujących sytuacjach:

- a) jeżeli karalność przestępstwa zarzuconego w europejskim nakazie aresztowania ustanie na skutek amnestii na mocy prawa włoskiego [...];
- b) jeżeli okaże się, że przeciwko osobie, której dotyczy wniosek, w związku z popełnieniem tych samych czynów, zostały wydane we Włoszech niezaskarżalny wyrok lub wyrok nakazowy lub wyrok umarzający postępowanie, od którego nie przysługują już żadne środki zaskarżenia, lub, w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, [został wydany] prawomocny wyrok [...];
- c) jeżeli osoba objęta europejskim nakazem aresztowania była małoletnia, i w momencie popełnienia przestępstwa nie ukończyła 14 lat”.

W związku z tym obecne włoskie uregulowanie dotyczące wykonania europejskiego nakazu aresztowania nie uwzględnia już przyczyny odmowy związanej z przekazaniem matki będącej w ciąży lub posiadającej dzieci poniżej trzeciego roku życia.

Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i postępowania

- 1 Nakazem aresztowania wydanym w dniu 22 lutego 2022 r. Tribunale di Amburgo (sąd w Hamburgu) zażądał przekazania AX za kradzież kwalifikowaną popełnioną w dniu 1 czerwca 2019 r. w Hamburgu.
- 2 AX jest obecnie w ciąży i jest już matką dziecka w wieku poniżej trzech lat, które przebywa z nią w zakładzie karnym. W związku z tym wniosła ona na tej podstawie o odmowę przekazania.
- 3 Corte di appello di Roma odrzucił zarzuty podniesione przez skarżącą i w wyroku z dnia 29 września 2022 r. nakazał przekazanie AX niemieckiemu sądowi, uzasadniając to tym, że obecnie obowiązujące włoskie przepisy dotyczące wykonania europejskiego nakazu aresztowania nie przewidują już podstawy odmowy dotyczącej kobiety w ciąży lub matki dzieci w wieku poniżej trzeciego roku życia, które razem z nią mieszkają.
- 4 Przed Corte di cassazione (sądem kasacyjnym, Włochy), będącym sądem odsyłającym, skarżąca domaga się uchylecia tego wyroku, podnosząc, że ze względu na to, iż jest kobietą w ciąży i matką dziecka poniżej trzeciego roku życia, jej przekazanie niemieckiemu sądowi, bez uprzedniej weryfikacji warunków pozbawienia wolności zagwarantowanych w państwie wnioskującym,

byłoby sprzeczne z wieloma zasadami i przepisami prawa krajowego, prawa Unii oraz prawa międzynarodowego.

- 5 W ramach postępowania przed sądem odsyłającym skarżąca złożyła również posiłkowo wniosek o zawieszenie postępowania do czasu wydania przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzeczenia w sprawie C-261/22 dotyczącej podobnego pytania prejudycjalnego skierowanego przez Corte di cassazione. Wspomniany wniosek o zawieszenie został odrzucony ze względu na to, że nie jest on wyraźnie przewidziany w przepisach dotyczących europejskiego nakazu aresztowania i nie jest zgodny ze sztywnymi ograniczeniami czasowymi w nich określonymi. Podjęcie takiego środka pozbawiłoby poza tym skarżącą możliwości przedstawienia uwag Trybunałowi Sprawiedliwości, naruszając tym samym prawo do ochrony sądowej jej praw podstawowych na właściwych forach.

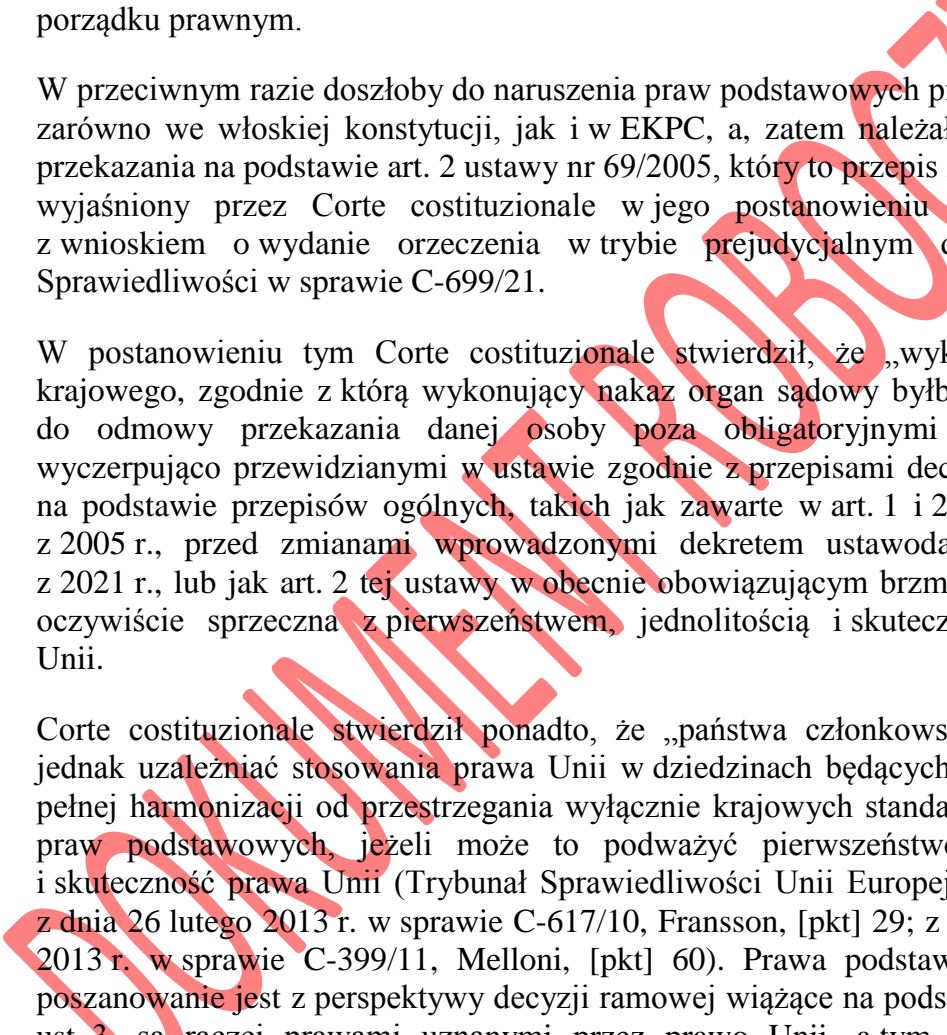
Zasadnicze argumenty stron postępowania głównego

- 6 W ramach jedyne go zarzutu skarżąca wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku i podnosi naruszenie art. 2 i 16 ustawy nr 69/2005, szeregu artykułów włoskiej konstytucji, art. 3 Konwencji o prawach dziecka, art. 8 EKPC oraz art. 7 i 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- 7 Twierdzi ona, że Corte di appello di Roma niesłusznie ograniczył się do nakazania przekazania skarżącej, powołując się na uchylenie podstawy odmowy dotyczącej ciąży osoby, której dotyczy wniosek o przekazanie. Według skarżącej sąd nie powinien był zezwolić na takie przekazanie bez uprzedniego upewnienia się, po uzyskaniu dodatkowych informacji na podstawie art. 16 ustawy nr 69/2005, że państwo wnioskujące zapewniło niezbędne gwarancje w zakresie warunków pozbawienia wolności.
- 8 Skarżąca zauważa również, że w orzecznictwie Corte di cassazione, nawet po uchyleniu podstawy odmowy przewidzianej w pierwotnym brzmieniu art. 1 lit. s) ustawy nr 69/2005, zostało stwierdzone, że ciąża stanowi przeszkodę w przekazaniu.

Zwięzłe przedstawienie uzasadnienia odesłania prejudycjalnego

- 9 Sąd odsyłający zauważa, że ustawa nr 69/2005, wprowadzająca uregulowanie w przedmiocie wykonania decyzji ramowej w prawie krajowym, pierwotnie w art. 18 lit. s) przewidywała, że należało odmówić przekazania kobiety w ciąży lub posiadającej dzieci w wieku poniżej trzeciego roku życia, które z nią mieszkają. Taki podstawa odmowy nie jest natomiast przewidziana w decyzji ramowej.
- 10 Celem zapewnienia większej zgodności włoskich przepisów wykonawczych z decyzją ramową, dekret ustawodawczy nr 10/2021, w szczególności art. 14, uchylił wszystkie przepisy krajowe, które nie były z nią zgodne, w tym podstawę

odmowy dotyczącej kobiety w ciąży lub matki dzieci w wieku poniżej trzeciego roku życia, które z nią mieszkają.

- 11 Sąd odsyłający zauważa jednak, że zgodnie z niektórymi orzeczeniami samego Corte di cassazione, nawet jeżeli ów podstawa odmowy została uchylona, nie oznacza to samo w sobie, że takie przekazanie jest dozwolone, jako że mogłoby ono w każdym razie naruszać podstawowe prawa człowieka, jeżeli zostałyby zarządzane bez dokonania przez wykonujący nakaz organ sądowy uprzedniej weryfikacji, że w państwie wydającym nakaz uznaje się warunki pozbawienia wolności i formy ochrony dzieci podobne do tych gwarantowanych we włoskim porządku prawnym.
- 12 W przeciwnym razie doszłoby do naruszenia praw podstawowych przewidzianych zarówno we włoskiej konstytucji, jak i w EKPC, a, zatem należałoby odmówić przekazania na podstawie art. 2 ustawy nr 69/2005, który to przepis został również wyjaśniony przez Corte costituzionale w jego postanowieniu o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym do Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-699/21.
- 13 W postanowieniu tym Corte costituzionale stwierdził, że „wykładnia prawa krajowego, zgodnie z którą wykonujący nakaz organ sądowy byłby uprawniony do odmowy przekazania danej osoby poza obligatoryjnymi przypadkami wyczerpująco przewidzianymi w ustawie zgodnie z przepisami decyzji ramowej, na podstawie przepisów ogólnych, takich jak zawarte w art. 1 i 2 ustawy nr 69 z 2005 r., przed zmianami wprowadzonymi dekretem ustawodawczym nr 10 z 2021 r., lub jak art. 2 tej ustawy w obecnie obowiązującym brzmieniu”, byłaby oczywiście sprzeczna z pierwszeństwem, jednolitością i skutecznością prawa Unii.
- 14 Corte costituzionale stwierdził ponadto, że „państwa członkowskie nie mogą jednak uzależniać stosowania prawa Unii w dziedzinach będących przedmiotem pełnej harmonizacji od przestrzegania wyłącznie krajowych standardów ochrony praw podstawowych, jeżeli może to podważyć pierwszeństwo, jednolitość i skuteczność prawa Unii (Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wyroki: z dnia 26 lutego 2013 r. w sprawie C-617/10, Fransson, [pkt] 29; z dnia 26 lutego 2013 r. w sprawie C-399/11, Melloni, [pkt] 60). Prawa podstawowe, których poszanowanie jest z perspektywy decyzji ramowej wiążące na podstawie jej art. 1 ust. 3, są raczej prawami uznanymi przez prawo Unii, a tym samym przez wszystkie państwa członkowskie w zakresie, w jakim wdrażają one prawo Unii: są to prawa podstawowe, do których określenia przyczyniają się tradycje konstytucyjne wspólne państwom członkowskim (art. 6 ust. 3 TUE i art. 52 ust. 4 karty)”.

- 15 Sąd odsyłający podziela tę wykładnię i uważa za konieczne skierowanie pytania prejudycjalnego do Trybunału Sprawiedliwości, aby wyjaśnił on wspólny standard ochrony określony przez prawo Unii, zarówno w odniesieniu do przekazania kobiety w ciąży, jak i kobiety będącej matką małoletnich dzieci, które

z nią mieszkają, a zatem celem ustalenia, czy prawo Unii może być interpretowane w ten sposób, że takie przekazanie, w wykonaniu ENA, jest zgodne z prawami podstawowymi gwarantowanymi przez prawo Unii, a w szczególności przez kartę, również w świetle tradycji konstytucyjnych wspólnych państwom członkowskim, o których mowa również w art. 52 ust. 4 karty. Odpowiedź Trybunału Sprawiedliwości faktycznie pozwoliłaby na uzyskanie jednolitej wykładni prawa Unii w tym zakresie.

- 16 Sąd odsyłający jako przykład przywołuje orzeczenia Corte suprema del Regno Unito (sądu najwyższego Zjednoczonego Królestwa), który odmawiał przekazywania matek w wykonaniu ENA.
- 17 Sąd odsyłający przytacza również różne wyroki Trybunału Sprawiedliwości: w wyroku w sprawie C-399/11, Melloni, Trybunał Sprawiedliwości stwierdził w istocie, że decyzja ramowa wyczerpująco uregulowała materię ograniczeń w przekazywaniu i w związku z tym nie jest możliwe nałożenie dalszych ograniczeń na wykonanie nakazu, ani w drodze krajowych przepisów w przedmiocie transpozycji, ani poprzez działalność interpretacyjną sądów krajowych; w wyroku w sprawach połączonych C-404/15 i C-659/15 PPU, Aranyosi i Căldăraru, a także w wyroku w sprawach połączonych C-562/21 PPU i C-563/21, X i Y, i C-354/20 PPU i C-412/20 PPU, L i P, Trybunał Sprawiedliwości dokonał wykładni przepisów dotyczących ENA poprzez pogodzenie realizacji zasady wzajemnego uznawania z ochroną praw podstawowych; w wyroku w sprawie C-367/16, Piotrowski, Trybunał Sprawiedliwości, mimo uznania zgodności z prawem Unii przekazania, w wykonaniu ENA, małoletnich, którzy osiągnęli próg wieku pozwalający na podleganie odpowiedzialności karnej w rozumieniu zgodnym z prawem krajowym, podkreślił potrzebę gwarancji proceduralnych, które zapewniają „uwzględnienie[nie] najlepsz[ego] interes[u] dzieci podlegających europejskiemu nakazowi aresztowania, zgodnie z art. 24 ust. 2 karty”. Odnosząc się do tego ostatniego wyroku, sąd odsyłający stwierdza, że parametr najlepszego interesu dziecka, na którym muszą opierać się decyzje dotyczące wykonania ENA w odniesieniu do dziecka oskarżonego lub skazanego, powinien mieć logicznie zastosowanie również w odniesieniu do o wiele młodszych dzieci, które mieszkają ze swoją matką, będącą adresatem ENA, i które nie są podmiotem zarzutów karnych.
- 18 Również Europejski Trybunał Praw Człowieka (zwany dalej „ETPC”) potwierdził, że w kontekście wykonywania ENA przez państwo członkowskie Unii, mechanizm wzajemnego uznawania nie powinien być stosowany w sposób automatyczny i mechaniczny ze szkodą dla praw podstawowych (wyrok ETPC z dnia 17 kwietnia 2018 r., Pirozzi przeciwko Belgii, §§ 57–64) oraz że wykonywanie ENA znajduje ograniczenie w ryzyku opartym na „poważnych powodach” naruszenia podstawowych praw osoby, której dotyczy wnioski (wyrok ETPC z dnia 9 lipca 2019 r., Romeo Castano przeciwko Belgii, §§ 79, 92).

- 19 Ponieważ decyzja ramowa nie przewiduje podstawy odmowy przekazania matki mieszkającej z dziećmi w wieku poniżej trzeciego roku życia, przekazanie wydaje się bezwarunkowo wymagalne. Ten bezwarunkowy obowiązek przekazania wydaje się jednak kolidować nie tylko ze standardem krajowym, ale także z europejskim standardem ochrony praw podstawowych, takich jak prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego matki, ale także i przede wszystkim małoletniego dziecka.
- 20 W tym względzie sąd odsyłający przypomina, że Europejski Komitet ds. Zapobiegania Torturom oraz Nieludzkiemu lub Poniżającemu Traktowaniu albo Karaniu (CPT) uznał, że zakłady karne nie stanowią odpowiedniego środowiska dla niemowląt i dzieci, oraz że przymusowa separacja matek i niemowląt jest wysoce niepożądana.
- 21 Sąd ten przypomina również, że ETPC zauważył, iż zgodnie z regułami ONZ dotyczącymi postępowania z więźniami będącymi kobietami, decyzje o umożliwieniu dzieciom pozostania z ich matkami w zakładzie karnym są oparte na najlepszym interesie dzieci (wyroki ETPC z dnia 26 listopada 2013 r., X przeciwko Łotwie, § 95; z dnia 24 marca 2016 r., Korneykova i Korneykov przeciwko Ukrainie, § 129).
- 22 Ponadto ETPC niedawno stwierdził, że nakaz wydalenia ze Zjednoczonego Królestwa obywatela Nigerii naruszył jego prawo do życia prywatnego i rodzinnego, ponieważ charakter i waga popełnionego przestępstwa nie zostały wyważone z najlepszym interesem małoletniego syna (wyrok ETPC z dnia 24 listopada 2020 r., Unuane przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, §§ 86–90).
- 23 Według sądu odsyłającego, ponieważ przymusowa separacja matek i małoletnich dzieci mieszkających z nimi w ramach wykonywania ENA może powodować dla tych ostatnich bardzo poważne konsekwencje, ochrona macierzyństwa i ochrona najlepszego interesu dziecka może wymagać odroczenia przekazania kobiety w ciąży i kobiety będącej matką małoletniego dziecka, które z nią mieszka do czasu, gdy zapewni to większe poszanowanie interesu dziecka lub dopuszczenia przekazania dziecka wraz z matką, dopiero po sprawdzeniu warunków pozbawienia wolności gwarantowanych w państwie wnioskującym.
- 24 Zgodnie z rekomendacjami Światowej Organizacji Zdrowia z dnia 6 października 2010 r., przekazywanie niemowląt i dzieci razem z matką faktycznie nakłada na organy obowiązek odpowiedniego zagwarantowania zdrowia i dobra dziecka (wyrok ETPC z dnia 24 marca 2016 r., Korneykova i Korneykov przeciwko Ukrainie, § 131), a niepodjęcie środków, biorąc pod uwagę skrajną bezbronność dziecka, może stanowić dla matki i dziecka nieludzkie i poniżające traktowanie, zgodnie z art. 3 EKPC (wyroki ETPC: z dnia 24 marca 2016 r., Korneykova i Korneykov przeciwko Ukrainie, §§ 140–148; z dnia 17 października 2019 r., G.B. i in. przeciwko Turcji, §§ 101–117 i 151; z dnia 7 grudnia 2017 r., S.F. i in. przeciwko Bułgarii, 2017, §§ 84–93).

- 25 W ocenie sądu odsyłającego bezwarunkowe przekazanie kobiety w ciąży, w wykonaniu ENA, może być w konkretnym przypadku sprzeczne z ochroną macierzyństwa, a ponadto może być szkodliwe dla zdrowia osoby, której dotyczy wnioski o przekazanie i dla nienarodzonego dziecka.
- 26 Pozbawienie wolności kobiety w ciąży musi bowiem spełniać standardy określone w licznych rezolucjach Parlamentu Europejskiego i zaleceniach Komitetu Ministrów Rady Europy przytoczonych powyżej.
- 27 Zdaniem sądu odsyłającego należy zatem zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości z wnioskiem o wyjaśnienie, czy według przepisów dotyczących ENA zawartych w decyzji ramowej przekazanie kobiety w ciąży jest bezwarunkowo obligatoryjne, czy też jest uzależnione od uprzedniej weryfikacji jej stanu zdrowia i kompatybilności tego stanu z warunkami pozbawienia wolności zagwarantowanymi przez wnioskujące państwo członkowskie.
- 28 Sąd odsyłający stwierdza w rezultacie, że jego zdaniem przedstawione złożone kwestie interpretacyjne nie mogą zostać rozwiązane za pomocą dopuszczonej w art. 23 ust. 4 decyzji ramowej możliwości czasowego odroczenia „z ważnych przyczyn natury humanitarnej” już orzeczonego przekazania, ponieważ ta forma zawieszenia wykonania ENA, pozostawiona każdorazowo do uznania organu sądowego państwa wykonującego nakaz, nie stanowi odpowiedniego środka dla zapewnienia ochrony praw podstawowych.
- 29 Wreszcie sąd odsyłający wnosi o rozpoznanie niniejszej sprawy w trybie pilnym na podstawie art. 107 regulaminu postępowania przed Trybunałem, ponieważ jej rozstrzygnięcie dotyczy praw podstawowych ciężarnej matki i małoletniego dziecka, które mieszka wyłącznie z nią oraz jest niezbędne do usunięcia utrzymującej się obecnie niepewności co do jej przekazania.